

»Vi se ne bojite kralja, ki je mogočen in bogat, četudi je bolan?«

»Slišali smo o njem samo slabo. Kdor je slab, se ga ne bojimo, ne častimo ga.«

Služabniki so se razveselili. »Naj kralj živi! Ozdravel bo! Obsul nas bo z dragulji, pripravil pojedino. Dajte nam krvi svobodnih!...«

»Niti eden izmed nas ni svoboden. Obkolil nas je kralj okoli in okoli, med nas je poslal pse, odvedel nam je hčere in živino. Tiger! In če bi imeli svobodo, ne bi je prodali, niti enega človeka ne, niti ene kaplje te krvi!«

Kraljevi služabniki so raztrgali oblačila in se vrnili.

Ko je kralj zaslišal sporočilo, je zrl kot blazen. Molče se je vrgel na blazine in se premetaval. Kot kipi so zrl služabniki nanj, bronasti bogovi so se mu rogali. Nihče mu ni ponudil kupice, ne skodelice, ne bodalca, ne besede... Kralju se je zdelo, da se vrsta ljudi okrog njega oži, da pada nanj in ga trga z zobmi...

In potem... je umrl...«

Babica je nehala pripovedovati, deček je bil medtem zaspal. Ko se je vzbudil, je vprašal: »In kako je bilo?«

»Kralj je... zadremal...«

»A-a-a?« se je deček začudil. Niti začetka bajke ni vedel več, ker se ni začela: Živel je oče...

Pod slapom.

Vrgel sem se v slap...

Čez moje telo divjá konjenica vihra,
o, kako vodnim vrancem griva plapola!
V srebrnih ledenih plamenih gorim,
kričim v slasti, da prekričim
jaz
obdajajoče me vodovje...

Vse je valovje: divje orkester igra
marzeljezo! Ho, ho, na poti na dno!

Tudi jaz sem val, ki peni se, šumi
in poje v zboru vodâ,
ki vzganjajo, sklanjajo se preko skal...

Za hip sem se ozrl v domotožju nazaj:
mirno se toči lahnâ melodija
in val iz vala mehko se izvija...
vse bližje prepada drsi... vse tiše... tiše...
ko da se boji,
da tam izzveni, izgori — —

In že je planila, prelila se v snopiče pojoče,
v grivo titanskih konj, v orglje, v kres,
v drevje, ki pleše ob godbi nebes — —
O divna veličina: glej ubrano vodó
padajočo v slap... Takó moje misli deró,
iščoč vseh skrivnosti dno.